

Arrest

nr. 223 917 van 11 juli 2019
in de zaak X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 juli 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 juni 2019 tot teruggrijping en tot intrekking van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2019 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 juni 2019 komt de verzoekende partij aan op de luchthaven van Zaventem, in het bezit van haar Congolees paspoort en een visum type C, afgegeven op 24 juni 2019 te Kinshasa en geldig van 24 juni 2019 tot 8 augustus 2019.

1.2 Op 26 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Op 26.06.2019 om 10.30 uur, aan de grensdoorlaatpost BruNat, werd door ondergetekende, J(...) B(...), Inspecteur

*de heer / mevrouw :
naam K(...) voornaam P(...)
geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)*

*houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer OP(...)
afgegeven te MINAFFET*

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging in Kinshasa geldig van 24.06.2019 tot 08.08.2019 voor een duur van 30 dagen

afkomstig uit Addis Abeba met ET(...) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht),, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen in het kader van theatervoorstellingen. Hij legt een uitnodiging van "L(...)Theatre" te L(...) (België) voor en een terugkeerticket dd. 23.07.2019. Echter de uitnodiging vermeldt dat zijn voorstellingen plaatsvinden van 18.06.2019 tot 28.06.2019. Betrokkene komt dus laattijdig toe. Verder kan hij geen invulling geven met betrekking tot zijn voorgenomen activiteiten na 28.06.2019 tot 23.07.2019. Betrokkene is niet in het bezit van bewijzen van logies en beschikt over geen enkel document (toeristische documentatie? – zakelijke stukken?) welk enig reismotief kan aantonen vanaf 28.06.2019.*

X (G) *Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)
Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 120 US dollar (= +/- 107 euro) voor een voorgenomen verblijf van 28 dagen (terugkeerticket dd. 23.07.2019) in België. Hij is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring (bijlage 3bis) van België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier of 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel te beschikken. (...)"*

1.3 Op 26 juni 2019 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot intrekking van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Meneer K(...), P(...)

X Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

Heeft / hebben / werd

X uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 24.06.2019.

X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. X *het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart naar België te komen in het kader van theatervoorstellingen. Hij legt een uitnodiging van "L(...)Theatre" te L(...) (België) voor en een terugkeerticket dd. 23.07.2019. Echter de uitnodiging vermeldt dat zijn voorstellingen plaatsvinden van 18.06.2019 tot 28.06.2019. Betrokkene komt dus laattijdig toe. Verder kan hij geen invulling geven met betrekking tot zijn voorgenomen activiteiten na 28.06.2019 tot 23.07.2019. Betrokkene is niet in het bezit van bewijzen van logies en beschikt over geen enkel document (toeristische documentatie? – zakelijke stukken?) welk enig reismotief kan aantonen vanaf 28.06.2019.*
3. X *u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene is in het bezit van 120 US dollar (= +/- 107 euro) voor een voorgenomen verblijf van 28 dagen (terugkeerticket dd. 23.07.2019) in België. Hij is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring (bijlage 3bis) van België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier of 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel te beschikken. (...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

De onderhavige vordering is een in het voormelde artikel 39/82, § 4, tweede lid bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast, hetgeen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet wordt betwist. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een kennelijke appreciatiefout aan, en de schending van de formele en materiële motiveringsplicht, wat een schending uitmaakt van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van richtlijn 2008/115/EG van het

Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“A. *In rechte*

- *Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze” .*

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn .

- *Artikel 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat: (...)*
- *Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.*

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze” .

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

- *De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn .*
- *Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familieleven en het hogere belang van de kinderen: (...)*

De administratie moet zorgvuldig zijn in de vaststelling en beoordelingen van de relevante feiten, in het kader van de principes van goed bestuur, zoals meerder keer vastgesteld door de Raad van Staat, « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari 1966, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, van 29 april 1970).

Verwerende partij moet ook de rechten van de verdediging naleven, evenals het principe audi alteram partem.

In een arrest van 5 november 2013 (C-166/13) heeft het Europees Hof van Justitie herhaald betreffende de hoorplicht dat dit recht inhoudt:

45 *Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.*

46 *Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

47 *Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).*

48 *Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).*

49 *Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, en G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).*

50 *De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).*

Uw Raad heeft ook beoordeeld in een arrest nr 194.856 van 10 november 2017 betreffende de hoorplicht:

Het recht om te worden gehoord, maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45), en waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en

procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de eerste bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu dus van toepassing.

Noch de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van een schending van dit hoorrecht zijn door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu de Terugkeerrichtlijn (zie HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., §§ 35-36).

[...]

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister, c.q. de staatssecretaris, of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

B. In casu

➤ Eerst onderdeel: schending van de motiveringsplicht en van de hoorplicht

In casu, werd de eiser niet in de gelegenheid gesteld om zijn aanmerkingen te geven betreffen het afleveren van een beslissing van terugdrijving en de beslissing van intrekking van visum, evenals de motieven ervan. (...)

De eiser werd aan de luchthaven van Zaventem aangehouden op het moment dat hij het Belgische grondgebied binnenkwam. Hij legt ter ondersteuning van zijn toegang tot het grondgebied, documenten verbonden met de uitnodiging door de VZM "L(...)Théâtre".

De eiser had ter ondersteuning van zijn visumaanvraag documenten neergelegd betreffende een verblijf en residentie bij L(...)Théâtre tussen 18 en 28 juni 2019.

Zijn visumaanvraag werd niettemin enkel op 24 juni 2019 goedgekeurd, zodat de eiser zo spoedig mogelijk zijn reis heeft moeten herorganiseren. Hij had een mondelinge toestemming van L(...) en van de familie F(...) om zijn reis uit te stellen van enkele dagen.

De eiser heeft deze elementen bij zijn gehoor door de Dienst Grenscontrole uitgelegd. Die stonden in het verslag van deze diensten.

Verwerende partij maakt niettemin geen melding van deze elementen (en het feit dat de eiser zijn reis moest uitstellen, met de toestemming van zijn gasten, omwille van de laattijdigheid van het verkrijgen zijn visum), in de bestreden beslissing, terwijl die komen wel uit het administratieve dossier.

Integendeel, stelt de verwerende partij ten onrechte dat de eiser "geen invulling [kan] geven met betrekking tot zijn voorgenomen activiteiten na 28.06.2019 tot 23.07.2019".

De motivering van de bestreden beslissingen is bijgevolg niet adequate en niet in overeenstemming met de elementen van het administratieve dossier.

De eiser kon bij zijn aankomst bij de luchthaven geen bijkomende documenten neerleggen maar kreeg niet de opportuniteit om zijn gasten telefonisch te bereiken, om deze documenten te bekomen en neer te leggen.

Het recht om gehoord te worden moet effectief kunnen uitgeoefend zijn. De eiser, die administratief aangehouden werd zonder bijkomende documenten te kunnen overmaken, kreeg niet de opportuniteit om zijn recht effectief uit te oefenen.

➤ *Tweede onderdeel: schending van de motiveringsplicht en artikel 8 EVRM*

Artikel 3, al. 1 van de vreemdelingen bepaalt dat: (...)

De verwerende partij heeft bijgevolg de mogelijkheid (en geen plicht) om de toegang tot het grondgebied te weigeren en een beslissing van teruggrijving te nemen, indien de vreemdeling het doel van zijn verblijf en de verblijfsomstandigheden niet kan staven. Die bepaling is van toepassing, behoudens afwijkingen bepaalde in internationaal verdrag. Het feit dat de teruggrijving een schending zou uitmaken van het artikel 8 EVRM, dat een "in een internationaal verdrag bepaalde afwijking" is, is bijgevolg een element dat zich tegen een teruggrijving zich verzet.

De eiser is een bekende artieste in Lubumbashi, onder de naam van S(...) M(...) (stuk 3).

Hij komt regelmatig naar Europa voor culturele activiteiten en voorstellingen.

Hij werkt in RDC met de Franse Alliantie van Lubumbashi.

Hij kwam in België op uitnodiging van L(...) Théâtre, in het kader van overeenkomst van residentie (stuk 8) en moest op 27 juni 2019, na zijn aankomst in België, een voorstelling maken, met financiële compensatie.

Deze voorstellingen in Europa zijn een belangrijke manier, voor de eiser, om zijn tewerkstelling kenbaar te maken, een nieuwe publiek te bereiken en zijn professionele activiteiten te ontwikkelen.

Volgens een vaste rechtspraak van het EHRM, de ontwikkeling van de professionele en commerciële activiteiten vallen onder het toepassingsgebied van het privéleven.

In het arrest Niemitz t/ Duitsland van 16 december 1992 (nr 13710/88), stelde inderdaad het Hof:

La Cour ne juge ni possible ni nécessaire de chercher à définir de manière exhaustive la notion de "vie privée". Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un "cercle intime" où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.

Il paraît, en outre, n'y avoir aucune raison de principe de considérer cette manière de comprendre la notion de "vie privée" comme excluant les activités professionnelles ou commerciales: après tout, c'est dans leur travail que la majorité des gens ont beaucoup, voire le maximum d'occasions de resserrer leurs liens avec le monde extérieur. Un fait, souligné par la Commission, le confirme: dans les occupations de quelqu'un, on ne peut pas toujours démêler ce qui relève du domaine professionnel de ce qui en sort. Spécialement, les tâches d'un membre d'une profession libérale peuvent constituer un élément de sa vie à un si haut degré que l'on ne saurait dire en quelle qualité il agit à un moment donné (§29, wij onderstrepen).

Dit principe werd ook recent herhaald in het arrest Bărbulescu t/ Romania van 5 september 2017 (nr 61497/08):

The Court considers that the notion of “private life” may include professional activities (see Fernández Martínez v. Spain [GC], no. 56030/07, § 110, ECHR 2014 (extracts), and Oleksandr Volkov v. Ukraine, no. 21722/11, §§ 165-66, ECHR 2013), or activities taking place in a public context (see Von Hannover v. Germany (no. 2) [GC], nos. 40660/08 and 60641/08, § 95, ECHR 2012). Restrictions on an individual’s professional life may fall within Article 8 where they have repercussions on the manner in which he or she constructs his or her social identity by developing relationships with others. It should be noted in this connection that it is in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity to develop relationships with the outside world (see Niemietz, cited above, § 29) (§71, wij onderstrepen).

De intrekking van het visum van de eiser en de weigering van toegang tot het grondgebied hebben een bijzondere negatieve invloed op de reputatie van de eiser en de ontwikkelingen van zijn activiteiten. De eiser kan zijn engagement en de overeenkomst met L(...)Théâtre niet meer respecteren

Indien inmenging in het recht op het privéleven mogelijk zijn, komt uit het administratieve dossier dat de eiser de nodige stappen heeft ondernomen om een geldig visum te bekomen en, bijgevolg, de wetten betreffende de toegang op het grondgebied te respecteren.

De eiser benadrukt dat zijn laattijdige aankomst op het Belgische grondgebied is het gevolg van het feit dat hij zijn visum enkel op 24 juni 2019 is bekomen, wat als gevolg had dat enkel een paar dagen later het land kon verlaten om naar België te reizen.

Besteden beslissingen vormen bijgevolg en onredelijke inmenging in het recht op het privéleven van de eiser, zoals beschermd door het artikel 8 EVRM.”

3.3.2.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij deze bepaling weliswaar betreft in haar theoretisch betoog, maar niet concreet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing(en) deze bepaling zou(den) schenden. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is het enig middel in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de Terugkeerrichtlijn stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet alleen nalaat aan te geven welke bepalingen van deze richtlijn ze precies geschonden acht, maar tevens om concreet uiteen te zetten op welke manier een schending zou voorliggen. Ook artikel 47 van het Handvest betreft de verzoekende partij in het geheel niet in haar uiteenzetting. Om de bovenstaande reden is het enig middel ook in deze mate onontvankelijk.

In een eerste onderdeel van haar enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht en van de hoorplicht.

De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

In casu voert de verzoekende partij niet aan dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, niet in deze beslissingen zouden opgenomen zijn. Zij voert echter wel aan dat de opgenomen motivering niet afdoende is.

De verzoekende partij voert tevens, ook door haar verwijzing naar een kennelijke appreciatiefout, de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De vraag of sprake is van een afdoende motivering en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunen, met name – voor de eerste bestreden beslissing – artikel 3 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en – voor de tweede bestreden beslissing – artikel 34.2 *juncto* artikel 10.3 *juncto* artikel 14.1 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) (hierna: de Visumcode).

Het *in casu* voor de eerste bestreden beslissing relevante artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

De Raad wijst erop dat deze bepaling grotendeels overeenkomt met artikel 14.1 *juncto* artikel 6.1 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) (codificatie) (hierna: de Schengengrenscore). Overeenkomstig artikel 14.2 van de Schengengrenscore werd de eerste bestreden beslissing ook meegedeeld door middel van het standaardformulier in bijlage V, deel B van de Schengengrenscore.

Artikel 14.1 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 6, lid 5, genoemde categorieën personen behoort, wordt hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet.”

Het voormelde artikel 6.1 luidt als volgt:

“Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet: (...)

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad, in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; (...)”

Het voor de tweede bestreden beslissing relevante voormelde artikel 34.2 luidt als volgt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Het voormelde artikel 10.3 luidt als volgt:

“Bij het indienen van de aanvraag moet de aanvrager:

(...) f) bewijsstukken overleggen als bedoeld in artikel 14 en bijlage II; (...)”

Artikel 14.1 van de Visumcode luidt als volgt:

“Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodes;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.”

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het hoorrecht stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beroept op het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

De Raad wijst erop dat het hoorrecht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of Hof) 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

In casu is het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, van toepassing, hetgeen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet wordt betwist. De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust immers op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). Hoger is reeds gebleken dat de beslissing tot terugdrijving is genomen op grond van de Schengengrenscodes en de beslissing tot intrekking van een visum op grond van de Visumcode. Daarnaast is het hoorrecht volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van toepassing in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). Het kan niet worden betwist dat de twee bestreden beslissingen zulke bezwarende besluiten uitmaken.

De verzoekende partij voert aan dat zij niet in de gelegenheid is gesteld om haar aanmerkingen te geven betreffende het afleveren van een beslissing van terugdrijving en de beslissing van intrekking van het visum, evenals de motieven ervan. Zij wijst erop dat zij op de luchthaven van Zaventem werd aangehouden op het moment dat zij het Belgische grondgebied binnenkwam en dat zij ter ondersteuning van haar toegang tot het grondgebied documenten verbonden met de uitnodiging door de VZW "L(...)Théâtre" neerlegt. Zij geeft aan dat zij ter ondersteuning van haar visumaanvraag documenten had neergelegd betreffende een verblijf en residentie bij L(...)Théâtre tussen 18 en 28 juni 2019, maar dat haar visumaanvraag slechts op 24 juni 2019 werd goedgekeurd, zodat zij haar reis zo spoedig mogelijk heeft moeten herorganiseren. Zij stelt dat zij een mondelinge toestemming van L(...)Théâtre en de familie F. had om haar reis met enkele dagen uit te stellen. Zij wijst erop dat zij deze elementen bij haar gehoor door de Dienst Grenscontrole heeft uitgelegd en dat deze in het verslag van deze diensten stonden. Vervolgens voert zij aan dat de gemachtigde niettemin geen melding maakt van deze elementen (en het feit dat zij haar reis moest uitstellen, met de toestemming van haar "gasten", omwille van de laattijdigheid van het verkrijgen van haar visum) in de bestreden beslissing, terwijl deze wel blijken uit het administratief dossier. Zij stelt dat integendeel ten onrechte wordt gesteld dat zij geen invulling kan geven met betrekking tot haar voorgenomen activiteiten na 28 juni 2019 tot 23 juli 2019. De verzoekende partij besluit dat de motivering van de bestreden beslissing bijgevolg niet afdoende is en niet in overeenstemming met de elementen van het administratief dossier. Verder geeft zij aan dat zij bij haar aankomst bij de luchthaven geen bijkomende documenten kon neerleggen, maar dat zij niet de gelegenheid kreeg om haar "gasten" telefonisch te bereiken, om deze documenten te bekomen en neer te leggen. Zij benadrukt dat het recht om te worden gehoord effectief moet kunnen uitgeoefend zijn en dat zij, die administratief werd aangehouden zonder bijkomende documenten te kunnen overmaken, niet de gelegenheid kreeg om haar recht effectief uit te oefenen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat het visum type C van de verzoekende partij slechts op 24 juni 2019 werd afgegeven en dat zij een uitnodiging van L(...)Théâtre van 28 februari 2019 voorlegde voor de periode van 18 juni 2019 tot 28 juni 2019. Uit het verslag van 26 juni 2019 van de grenspolitie blijkt dat de verzoekende partij om 8.15 uur werd geïnterpelleerd en dat zij verklaarde naar België te komen in het kader van een aantal theatervoorstellingen. Er wordt in het verslag aangegeven dat de verzoekende partij op 26 juni 2019 aankwam, terwijl haar uitnodiging betreffende haar verblijf in L(...)Théâtre in het kader van het spektakel M. loopt van 18 juni 2019 tot 28 juni 2019. Vervolgens wordt gesteld dat de verzoekende partij verklaarde dat het visum laattijdig werd afgeleverd, dat zij alsnog kon komen en dat zij op 23 juli 2019 terugkeert. In het verslag wordt gesteld dat de verzoekende partij de grenspolitie geen invulling kan geven voor de volledige periode van haar verblijf na de theatervoorstelling. Daarnaast wordt erop gewezen dat de verzoekende partij qua bestaansmiddelen 120 Amerikaanse dollar bij zich heeft, hetgeen ruim onvoldoende is om haar verblijf te bekostigen, en niet beschikt over een tenlasteneming of een kredietkaart.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift op zich niet ingaat op het motief met betrekking tot de ontbrekende bestaansmiddelen.

Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing wijst de Raad erop dat zowel uit artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet als uit artikel 14.1 *juncto* 6.1 van de Schengengrenscodes blijkt dat het volstaat dat de verzoekende partij niet voldoet aan één van de toegangsvoorwaarden om haar de toegang tot het grondgebied te weigeren en haar aldus terug te drijven. De vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis, volstaat dus reeds om de terugdrijving te rechtvaardigen.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing wijst de Raad erop dat uit artikel 10.3 *juncto* artikel 14.1 van de Visumcode blijkt dat de afgifte van het visum aan verschillende cumulatieve voorwaarden is onderworpen. Wanneer aan één van deze afgiftevoorwaarden niet is voldaan, kan niet worden overgegaan tot de afgifte van het visum. Aangezien een visum overeenkomstig artikel 34.2 van de Visumcode wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden wordt voldaan, blijkt uit een samenlezing van de drie voormelde artikelen dat het voor de intrekking van een visum volstaat dat één van de cumulatieve afgiftevoorwaarden niet langer is vervuld. De vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis, volstaat dus reeds om de intrekking van het visum te rechtvaardigen.

Waar de verzoekende partij bij haar verzoekschrift stukken van 3 juli 2019 voegt waarin de heer F. en zijn echtgenote verklaren dat de verzoekende partij bij hen kan logeren tot het einde van haar reis op 22

juli 2019, drie rekeninguittreksels van 3 juli 2019 op naam van de heer F. en ook een door de heer F. op 4 juli 2019 ingevulde garantverklaring (bijlage 3bis), wijst de Raad erop dat deze stukken dateren van na de bestreden beslissingen van 26 juni 2019, zodat de gemachtigde hiermee geen rekening kon houden op het moment van het nemen van deze beslissingen. Ter terechtzitting van 8 juli 2019 benadrukt de verzoekende partij nog dat zij bij particulieren zal logeren en bijgevolg niet veel geld nodig heeft, en dat een verbintenis tot tenlasteneming geen voorwaarde voor een visum is. Nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij deze elementen voor het eerst ter terechtzitting opwerpt, wijst de Raad erop dat zowel de Belgische wet als de Europese verordeningen die *in casu* relevant zijn, duidelijk bepalen dat voldoende middelen van bestaan moeten worden aangetoond. De gemachtigde stelt in beide bestreden beslissingen vast dat de verzoekende partij maar 120 Amerikaanse dollar, hetgeen overeenkomt met ongeveer 107 euro, bij zich heeft, en daarnaast ook niet in het bezit is van krediet- of bankkaarten en niet beschikt over een officiële garantverklaring (bijlage 3bis) van België. Vervolgens wijst hij op de in België geldende richtbedragen van 45 euro per persoon per dag voor het verblijf bij een particulier (de verzoekende partij houdt voor dat zij zich in dit geval bevindt) en van 95 euro per persoon per dag voor een verblijf op hotel. Nergens beweert de gemachtigde aldus dat het hebben van de voormelde bijlage 3bis een specifieke voorwaarde voor het verkrijgen van een visum zou zijn. Hij zet in de bestreden beslissingen slechts uiteen op grond waarvan hij oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken.

De Raad wijst in dit verband nog op artikel 6.4 van de Schengengrenscodex, dat luidt als volgt: *“Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen.*

De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39.

De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.”

De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde niet overeenkomstig het voormelde artikel 6.4 zou hebben gehandeld.

Ten slotte maakt de verzoekende partij hoe dan ook niet duidelijk op welke manier 107 euro zou volstaan, zelfs als zij bij particulieren zou verblijven, gelet op het richtbedrag van 45 euro per dag en het feit dat zij op 26 juni 2019 is aangekomen en volgens haar terugkeerticket op 23 juli 2019 zou terugreizen, en aldus 27 dagen in België wenste te verblijven. Zij voert hierbij geenszins aan dat het in België geldende richtbedrag waarnaar in de bestreden beslissingen wordt gewezen, niet zou beantwoorden aan het overeenkomstig artikel 6.4, tweede lid van de Schengengrenscodex aan de Commissie meegedeelde richtbedrag.

Het andere motief, met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf, maakt bijgevolg een overtollig motief uit, maar de Raad wijst in dit verband toch bijkomend op het volgende.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, blijkt uit het administratief dossier niet dat zij zou verklaard hebben dat zij een mondelinge toestemming van L(...)Théâtre en de familie F. had om haar reis met enkele dagen uit te stellen. Ook de uitgebreide uiteenzetting die zij ter terechtzitting doet, met verwijzing naar de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegde, dat er tussen de aflevering van het visum op 24 juni 2019 en haar aankomst op 26 juni 2019 geen tijd was om alles na de verschuiving al vast te leggen, blijkt niet uit het voormelde verslag van de grenspolitie. Bij het verzoekschrift bevindt zich een uitnodiging van L(...)Théâtre van 2 juli 2019, waaruit blijkt dat de verzoekende partij voor haar spektakel M. zal worden ontvangen van 15 juli 2019 tot 19 juli 2019 en tijdens deze periode in L(...)Théâtre zal logeren. Er wordt verder aangegeven dat haar residentie oorspronkelijk was voorzien voor de periode van 18 tot 28 juni 2019, maar dat dit niet heeft kunnen plaatsvinden door de vertraging met de aflevering van haar visum. De Raad stelt vast dat dit een stuk betreft van na de bestreden beslissingen van 26 juni 2019, zodat niet blijkt op welke manier de gemachtigde ermee rekening had

kunnen houden en op welke manier de verzoekende partij dit stuk op 26 juni 2019 had kunnen voorleggen. Hetzelfde geldt overigens voor de hoger besproken stukken van 3 en 4 juli 2019.

De vaststellingen van de gemachtigde in de bestreden beslissingen beantwoorden aan de vaststellingen die blijken uit het verslag van 26 juni 2019, opgesteld door de grenspolitie. De verzoekende partij kan met haar betoog dan ook niet aannemelijk maken dat deze motivering niet afdoende zou zijn, of dat geen rekening zou zijn gehouden met alle elementen van het dossier.

Verder kan de verzoekende partij ook op geen enkele manier aantonen dat het gehoor dat zij bij de grenspolitie aflegde op 26 juni 2019 om 8.15 uur, en aldus vóór het nemen van de bestreden beslissingen op 26 juni 2019 om 10.01 uur, niet zou volstaan opdat sprake is van een effectieve uitoefening van haar hoorrecht. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere, ongestaafde beweringen dat zij niet de gelegenheid kreeg om haar gastheren telefonisch te bereiken, om bijkomende documenten te bekomen en neer te leggen, zodat zij met dit betoog niet aannemelijk kan maken dat zij niet op een behoorlijke manier gehoord is geweest. Alleszins kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat zij de hoger besproken bij het verzoekschrift gevoegde stukken op of rond 26 juni 2019 had kunnen voorleggen. Deze stukken dateren immers van 2, 3 en 4 juli 2019.

In de mate dat zich in het administratief dossier nog een vragenlijst bevindt, die aan de verzoekende partij werd voorgelegd op 26 juni 2019 om 10.49 uur en waarop wordt vermeld dat de betrokkene de vragen begrijpt, maar deze niet wenst te beantwoorden, stelt de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting terecht dat deze vragenlijst dateert van na de kennisgeving van de bestreden beslissingen om 10.30 uur. Volgens de advocaat van de verzoekende partij is het in deze omstandigheden logisch dat de verzoekende partij de vragen niet wenste te beantwoorden. De Raad wijst er echter op dat in de inleiding van de vragenlijst het volgende wordt gesteld: *“U wordt gehoord omdat u niet toegelaten werd België binnen te komen. U wordt daarom vastgehouden met het oog op uw terugkeer naar het land vanwaar u naar België bent vertrokken of naar een ander land waar u naar terug mag keren of u een verblijfsrecht heeft. Opdat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een correcte opvolging aan uw dossier kan geven, wordt u gevraagd op volgende vragen te antwoorden.”* Uit de betrokken vragenlijst blijkt dus niet dat door middel van deze vragenlijst een gehoor zou worden afgenomen omdat de gemachtigde het voornemen had de verzoekende partij terug te drijven of haar visum in te trekken, maar dat deze vragen dienen om een correcte opvolging van het dossier mogelijk te maken, nadat de toegang tot het grondgebied reeds was geweigerd. Uit de vragenlijst blijkt dan ook niet dat deze tot doel had de verzoekende partij op basis ervan te horen vóór het nemen van de bestreden beslissingen, zodat het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting niet ter zake doet. Voor het overige kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij ook met een verwijzing naar deze vragenlijst niet kan voorhouden dat zij niet op een behoorlijke wijze werd gehoord vóór het nemen van de bestreden beslissingen. Hoger heeft de Raad immers reeds vastgesteld dat ze niet kan aantonen dat het gehoor door de grenspolitie in dit verband niet kon volstaan en niet correct zou zijn verlopen.

Met haar betoog kan de verzoekende partij een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het hoorrecht in het licht van artikel 3 van de vreemdelingenwet *prima facie* niet aannemelijk maken.

In een tweede onderdeel van haar enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is

vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

De verzoekende partij beroept zich *in casu* niet op een gezinsleven, maar wel op een privéleven. Zij wijst erop dat zij een bekende artiest in Congo is, dat zij regelmatig naar Europa komt voor culturele activiteiten en voorstellingen, dat zij in Congo samenwerkt met een alliantie F. en dat zij op uitnodiging van L(...)Théâtre naar België kwam, in het kader van een overeenkomst van residentie, en dat zij op 27 juni 2019, na haar aankomst in België, een voorstelling moest maken, met financiële compensatie. Zij voert aan dat deze voorstellingen in Europa een belangrijke manier zijn voor haar om haar tewerkstelling kenbaar te maken, een nieuw publiek te bereiken en haar professionele activiteiten te ontwikkelen. Volgens haar vallen de ontwikkeling van de professionele en commerciële activiteiten volgens vaste rechtspraak van het EHRM onder het toepassingsgebied van het privéleven, waarna zij verwijst naar twee arresten van het EHRM. Vervolgens stelt zij dat de intrekking van het visum en de weigering van toegang tot het grondgebied een bijzonder negatieve invloed hebben op haar reputatie en de ontwikkeling van haar activiteiten, en dat zij haar engagement en de overeenkomst met L(...)Théâtre niet meer kan respecteren. Zij wijst erop dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om een geldig visum te bekomen en bijgevolg de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied te respecteren, en benadrukt dat haar laattijdige aankomst op het Belgische grondgebied het gevolg is van het feit dat zij haar visum slechts op 24 juni 2019 heeft bekomen, wat als gevolg had dat zij slechts een paar dagen later het land kon verlaten om naar België te reizen. De verzoekende partij besluit dat de bestreden beslissingen bijgevolg een onredelijke inmenging in haar recht op het privéleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, vormen.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM het recht inhoudt op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke manier het feit dat zij in Congo een bekend artiest is en regelmatig naar Europa komt voor culturele activiteiten en voorstellingen, maakt dat zij in België een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou hebben. Uit het loutere feit dat zij naar België is gekomen met het voornemen om in L(...)Théâtre op te treden in het kader van een overeenkomst van residentie, kan niet worden afgeleid dat zij banden met de Belgische samenleving is aangegaan, dermate dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Bovendien beperkt zij zich tot loutere beweringen wat de invloed van de bestreden beslissingen op haar reputatie en de ontwikkelingen van haar activiteiten betreft.

Met haar betoog kan de verzoekende partij het bestaan van een privéleven in de zin van het voormelde artikel 8 *prima facie* niet aannemelijk kan maken. Bijgevolg kan zij *prima facie* ook niet aannemelijk maken dat sprake is van een onredelijke inmenging in dit privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM (en van de motiveringsplicht) wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3 Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 Uit het voorgaande blijkt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De derde cumulatieve voorwaarde moet dan ook niet verder worden onderzocht.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. VAN DEN BOSSCHE